

Sygn. akt III PO 12/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 3 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Wanda Cabaj
w sprawie z odwołania M. P.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 25 października 2010 r, w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia.,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2011 r.,

oddala odwołanie

Uzasadnienie

Prokurator Prokuratury Okręgowej M. P. wniósł odwołanie od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 25 października 2010 r., odmawiającej wyrażenia zgody na zajmowanie stanowiska prokuratora po dniu 31 grudnia 2010 r. Prokurator Generalny wziął pod uwagę zaświadczenie lekarskie, według którego brak jest przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez odwołującego się

pracy na stanowisku prokuratora oraz opinie o jego wniosku. Opinie pozytywne wyrazili jego bezpośredni przełożony i Prokurator Apelacyjny, zaś opinie negatywne - Kolegium Prokuratury Okręgowej i Prokurator Okręgowy. Prokurator Generalny uwzględnił także negatywną opinię Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym oraz okoliczność, że odwołujący się raz już otrzymał zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia.

Odmawiając wyrażeni zgody na przedmiotowy wniosek Prokurator Generalny podniósł, że zasadą ustawową jest przejście prokuratora w stan spoczynku po ukończeniu 65 roku życia, a ewentualne wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od całokształtu okoliczności. Dalsze pozostawanie na stanowisku prokuratora jest wyjątkiem. Wysoki poziom wiedzy, zaangażowanie w wykonywanie obowiązków i wieloletni staż nie są okolicznościami szczególnymi uzasadniającymi odstępstwo od zasady. Przeciwno wyrażeniu zgody przemawia sytuacja kadrowa w Prokuraturze Okręgowej, w której wszystkie etaty (poza jednym) są obsadzone i istnieje liczna grupa prokuratorów rejonowych oczekująca awansu do Prokuratury Okręgowej.

W odwołaniu prokurator M. P. zarzucił:

1. naruszenie art. 62a ust. 1, 2 i 3 oraz art. 24 pkt 11 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. Nr 7, poz. 39 ze zm.) w związku z art. 69 § 1 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) poprzez podjęcie decyzji bez uzyskania opinii Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym;
2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie jako jednego z jej motywów nieobiektywnej i nierzetelnej oceny pracy oraz przydatności do dalszego jej wykonywania, wyrażonej przez Prokuratora Okręgowego w kontekście „prowadzenia racjonalnej polityki kadrowej”;
3. naruszenie art. 24 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze w związku z art. 20 ustawy z dnia 9 października 2009 roku o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 178, poz. 1375), polegające na przekazaniu jego wniosku Radzie Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym celem zaopiniowania, w ostatnim dniu jej funkcjonowania wiedząc, że organ ten nie był przygotowany ani merytorycznie, ani czasowo do wykonania tego zadania, nie

dysponował odpowiednimi kryteriami oceny i prawem dostępu do akt personalnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione. Zgodnie z art. 62a ust. 2 ustawy o prokuraturze, prokurator może dalej zajmować stanowisko jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska. Ustalone orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje, że Prokurator Generalny podejmuje decyzję na podstawie swobodnego uznania, a jej kontrola przez Sąd Najwyższy ograniczona jest do oceny, czy nie zostały przekroczone granice tego uznania. Inaczej mówiąc, Sąd Najwyższy nie może wkraczać w ustawowe kompetencje Prokuratora Generalnego i dokonywać oceny, czy zainteresowany prokurator ma nadal sprawować swoją funkcję, lecz jedynie bada, czy decyzja Prokuratora Generalnego nie jest arbitralna lub podjęta przy użyciu niedozwolonych kryteriów. Wymiana pokoleniowa prokuratorów jest przesłanką, którą Prokurator Generalny może brać pod uwagę przy ocenie zasadności wniosku prokuratora o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010 r., III PO 1/10). Wbrew zarzutom odwołania w rozpoznawanej sprawie przesłanka ta została należycie uzasadniona.

Zarzut wydania zaskarżonej decyzji bez uzyskania obligatoryjnej opinii Rady Prokuratorów przy Prokuraturze Generalnym odwołujący uzasadniał tym, że wprawdzie opinia tej Rady z 9 września 2010 r. dotyczy M. P., ale chodzi o prokuratora Prokuratury Okręgowej /.../, w której on nie pracuje już od 9 lat, a teraz pracuje w Prokuraturze /.../. Bezzasadność tego zarzutu jest oczywista, gdyż oparty jest on jedynie na niedokładności w sporządzeniu treści uchwały, a sam odwołujący się sugeruje w uzasadnieniu, że być może dokonano oceny jego pracy tylko w okresie zatrudnienia w Prokuraturze Okręgowej /.../. W ramach kognicji Sądu Najwyższego nie mieści się dokonywanie oceny, czy negatywna opinia o

wniosku odwołującego się, wyrażona przez Prokuratora Okręgowego, jest uzasadniona. Jak wynika z treści uchwały z dnia 9 września 2010 r., przedmiotem opiniowania przez Radę Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym było tylko 7 wniosków o wyrażeniu zgody przez Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowania stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia. W odniesieniu do 2 z nich Rada wyraziła opinie pozytywną, a wobec 5 – negatywną. Rada obradowała na podstawie tymczasowego regulaminu określonego w jej uchwale nr 12/2010. Zarzuty nieprzygotowania Rady oraz działania przez nią w ostatnim dniu funkcjonowania są bezzasadne. Organ ma nie tylko prawo, ale też obowiązek działania do ostatniego dnia posiadania stosownej kompetencji.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.